

• [Elmquist.]

le Bemærkninger til den højtærede Justitsminister i Anledning af den højtærede Justitsministers Omtale af min Stilling til Offentligheden, og hvad jeg havde udtalt her forleden Dag. Den højtærede Justitsminister udtalte:

„Jeg kommer saa til det ærede Medlem Hr. Elmquist og maa til ham sige, at naar han nu melder sig som en Modstander af Offentlighed i Retspleje, er det meget for sent.“

Den højtærede Justitsminister udtalte altsaa her fra Talerstolen, at jeg som Ordfører for mit Parti i Fredags havde givet Udtryk for, at vi var Modstandere af Offentligheden. Jeg synes ikke, en Minister i en rent saglig Diskussion burde fremsætte saa misvisende et Referat af, hvad en Ordfører for et andet Parti har udtalt. Efter min Mening er det — selv om den højtærede Justitsminister ler nok saa stærkt — en Utilbørlighed fra en Ministers Side; det udelukker nemlig en saglig Forhandling her i Tinget, hvor en saglig Forhandling dog skulde være paa sin Plads. Jeg har aldeles ikke udtalt, at Partiet Venstre eller jeg var mod Offentlighed, tværtimod, jeg har udtrykkelig, efter at have paavist Mangler ved Offentligheden, sagt — det staar Sp. 1741 i Rigsdagstidenden —:

„Det Spørgsmaal, der rejser sig, er da dette, hvorledes en saadan Ændring kan hidføres, og om Ulemperne ved Offentlighed i Straffesager har vist sig at være saa store, at man eventuelt overhovedet burde gaa til at afskaffe denne Offentlighed.“

Og saa svarer jeg derpaa:

„Jeg vil straks sige, at fra et saa yderliggaaende Standpunkt vil jeg absolut tage Afstand.“

Jeg kan derfor ikke forstaa, hvorledes den højtærede Minister kan sige heroppe fra, at jeg har udtalt mig paa mit Partis Vegne imod Offentlighed. Det har hverken det ærede Medlem Hr. Vagn Bro, det ærede Medlem Hr. Fuglsang eller jeg. Vi har alle sammen udtalt os for Bibeholdelsen af Offentligheden, men vi har peget paa, at Offentligheden paa visse Punkter burde indskrænkes efter de Erfaringer, vi har høstet i de forløbne Aar.

Jeg vil i denne Forbindelse da gerne sige, at Venstres Standpunkt har overfor Spørgsmaalet om Offentlighed netop gennem de forløbne Aar været dette, at før vi foretog Ændringer i Reglerne om Offentlighed, burde vi have Erfaring gennem en Aarrække for, hvorledes denne Offentlighed virkede. Vi mener paa den anden Side nu, at der efter

11 Aars Brug af Retsplejereformen foreligger en saadan Erfaring, og at vi nu, da vi staar overfor en omfattende Revision af Loven, bør drage Nytte af de Erfaringer, vi har indhentet. Og det, vi da mener at have lært af disse 11 Aars Erfaringer, er dette: Offentlighed som Princip er vi stadig Tilhængere af, men vi finder, at det bør nøje paases, at Offentligheden ikke benyttes saaledes, at den gør Vidner, tiltalte eller Samfundet unødigt Skade. Hvor Skaden, Offentligheden forvolder, er større end Nytten, den kan gøre, mener vi, at Offentligheden enten bør ophæves eller indskrænkes.

Vi anser, saaledes som jeg nævnte forleden Dag, offentlig Fotografering og Tegning af tiltalte, af Vidner og Dommere for ganske unyttig. Jeg har bedt ærede Medlemmer fra de andre Partier om at paavise mig, hvilken Nytte der knyttede sig til offentlig Gengivelse af Tegninger og Fotografier fra Retten. Ingen har gjort det. Det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen har henvist til engelsk Rets Anvendelse af Offentlighed som Eksempel for os herhjemme. Jeg har spurgt det ærede Medlem, om han ikke ogsaa mente, vi burde følge engelsk Rets Regler om, at al Fotografering og Tegning skulde være forbudt. Det ærede Medlem har sagt til mig — jeg gaar ud fra, jeg maa have Lov til at referere det —, at det var et Punkt, hvor det ærede Medlem godt kunde gaa med til et Forbud, ligesom engelsk Ret har det. Altsaa, der er Muligheder for, at vi kan naa til et positivt Resultat, et positivt Forbud mod Offentlighed paa dette Omraade. Der synes at være Tilslutning til det fra forskellige Sider, saa forhaabentlig er der ingen, der vil angribe os for, at vi er for reaktionære her.

Vi mener derhos, at de Erfaringer, vi har indhentet de sidste 11 Aar, har lært os, at Referering i Sædelighedssager, i hvert Fald saaledes som disse Referater ofte har været gengivet i visse Blade, i Dele af Pressen, er til stor Skade for den opvoksende Slægt. Det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen udtalte, at han kunde ikke se, at der foregik noget i Retten, der kunde virke særlig skadeligt paa Omgivelserne, paa Offentligheden. Jeg tror, det ærede Medlem her ser for meget paa Sagen ud fra den hærdede Dommers Synspunkt. Det er ganske naturligt, naar man i en lang Aarrække har været Dommer, at man saa bliver forhærdet, ikke forhærdet i ond Betydning, men forhærdet overfor alt det raa, som ofte afsløres for Rettens Skranke, og al den Usædelighed, der kommer frem for den. Livet er jo nu en Gang saaledes, at disse Raaheder